Discurs de Màrius Serra

Bon vespre,

Ens apleguem aquí, davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per mostrar el nostre rebuig a l'atac frontal que està rebent la llengua catalana en el seu lloc més sensible: l'escola i l'educació.

Però no només som aquí per rebutjar les sentències judicials contra el català a l'ensenyament. També venim a manifestar, en positiu, el nostre suport i la nostra confiança en l'escola catalana.

A Catalunya tenim una gran diversitat d'escoles i xarxes escolars però tenim una escola única pel que fa a la llengua. En una societat amb tanta diversitat d'orígens i amb tanta riquesa de llengües familiars, el fet d'educar-nos junts ha estat fonamental per a la cohesió social del país.

Si avui podem anar a comprar el pa a qualsevol forn del país amb la certesa que serem atesos en català és, en gran part, gràcies a l'escola que hem construït en aquests darrers 30 anys i a la seva aposta per la cohesió social i la igualtat d'oportunitats vinculada a la llengua.

Ens trobem davant el Palau de Justícia, però al seu costat trobem un altre edifici singular, carregat d'història, que avui acull una escola i un institut. Aquí es va fundar, l'any 1931, el Grup Escolar Pere Vila, que juntament amb altres centres del Patronat Escolar de Barcelona, com els Grups Ramon Llull i Milà i Fontanals, o les escoles del Bosc i del Mar, van dignificar l'escola catalana, amb espais on aprendre i amb mestres implicats en la renovació pedagògica.

El Grup Escolar Pere Vila va néixer sota l'impuls de pedagogs de gran talla com Manuel Ainaud, de mestres com Fèlix Martí Alpera i va tenir alumnes com la futura mestra i pedagoga Marta Mata.

Aquest edifici representa la il·lusió que es va encomanar a tota la societat catalana d'una escola per a tothom, fraternal i viscuda en català. Una escola que va créixer amb l'entusiasme de mestres, pares i alumnes i que es va situar en l'avançada pedagògica europea del seu moment.

Una escola que va ser depurada pel franquisme, amb els seus mestres castigats, exiliats i fins i tot executats; una escola que va veure suplantada, durant dècades, la llibertat per la repressió.

Però també aquí, després de la dictadura, es van fer les primeres contractacions de professors de català que retornarien la nostra llengua a les aules.

Les sentències judicials, com les del TSJC, o la llei d'educació impulsada pel govern espanyol i el ministre Wert representen l'antítesi d'aquella escola. Si el lema dels anys 30 era: "Escola nova, poble lliure", el seu revers més fosc, allà on ens voldrien portar, es pot resumir en "escola vella, poble esclau". I no hi anirem, ni de grat ni per força.

No podem deixar d'assenyalar allò que està passant, també, en altres territoris de parla catalana on els respectius governs mostren la seva aversió cap a la nostra llengua comuna. Volem saludar des d'aquí la valentia i l'esperit de lluita de les comunitats educatives de les Illes Balears i del País Valencià, així com les de la Franja de Ponent i la Catalunya Nord.

Aquí, dalt de l'escenari, ens acompanyen representants de les 36 entitats cíviques i educatives que formen part de Somescola. És una gran representació de la societat civil que inclou des de sindicats d'ensenyants, associacions de mares i pares i estudiants, fins a entitats d'educació en el lleure i de promoció de la llengua i la cultura i que faran tot el possible per mantenir la nostra escola catalana en llengua i continguts.

Tot seguit, tres persones anònimes, en representació dels alumnes, les famílies i els mestres, us llegiran el manifest de Somescola.cat.

Barcelona, 10 de febrer de 2014